

AMOENISS. CASTRI GRANA- TENSIS, VVLGO ALHAMBRE DICTI, AB ORIENTE PROSPECTVS.

LECTOR ET SPECTATOR BENEVOLE, Dum in amoenissimæ, & magne Granatæ Urbis descriptione versamur, tam variegatè vrbis partes spectanda, & historico contextu enarrandè veniunt, vt paucis picturis ac folijs, eius loci magnificentiam comprehendere nequeamus. Itaque nunc amoenissimum Castri Granatensis, ALHAMBRE dicti, ab Oriente prospectum, & quorundam locorum, quos singularis commendat historia, conditionem ac situm separatim exhibemus.

ALHAMBRA Regia Arx, & vetus Maurorum Palatium indicat, quanta magnificentia ac fastu barbara hæc gens, istud Granatense Regnum possederit. Si enim externam structuram, & internam deinde istius Arcis magnificentiam consideres, certè, eos, Regum, & Principibus nostris nedum pares, sed & longè magnificentiores fuisse, facile dijudicabis. Nam, interior huius arcis structura valde sumptuosa est, atque superba, quæ ex porphyrite, laspide, & marmoreo lapide constat. Muros, tabes, & tabulata auro obducta, emblemata, hieroglyphicæ notæ, Arabicæ literæ, & varia signa musivo opere inrustata exornant. Quæ, cum sint exquisita, & raræ notæ ornamenta, magnas Mauritanæ gentis opes, & singularem magnificentiam contestantia, sic magna Christianorum cura ac diligentia, à situ, & interitu conseruantur, & collapsa restaurantur. Locus in eadem Arce elegans, & spatiosus conspicitur, forma quadrata, vulgò, EL QVADRO, aut LOS LEONES, in cuius medio duodecim leones, labrum admodum capax ex candido marmore in dorso sustinent, in cuius medio fontis limpidissimæ aquæ in altum, ad instar erectæ hastæ, rapidissimo motu prosilit, & in idem labrum deinde recidit, vnde canales deinde, & delectabiles auationes promanant, in quibus Maurorum Reges, cum Reginis, æstiuos calores, ludendo mitigare solebant. Locum hunc meniana, quæ marmoreis innituntur columnis, cingunt. Ex hac arce, in quantum oculorum acies se extendere potest, vniuersa propemodum Granata videtur, læta etiam arua LA VEGA DE GRANADA nuncupata, Montes perpetuis niuibus candentes, ferarum viuarium, & in eo, omnis generis cerui, damæ, capreoli. Vltra hanc arcem paululum ascendendo, elegans & venusta domus GENERALIPHA se offert, natura, artè, & situ, ad venustatem & recreationem composita, Aère enim sereno semper gaudet, & fontibus multis abundat, Quorum vnus, mirabile, & iucundissimum visu, aquas in miram altitudinem copiosissima eruptione brachij crassitudine euomit, quod extra istius domus muros longissime prospici potest, Maximè splendente sole, qui huic monti, primum exoritur, vnde LA SIERRA DEL SOL lingua vernacula nomen habet. Porro, vterius ascendendo in vertice montis, multa ætate ferè collapsum Maurorum Fanum est, nunc Christianum oratorium, S. HELENÆ nuncupatum. Ad quod ferè omnes, qui Granatam visere cupiunt, ascendunt, vt eius templi muro, suum, & patriæ nomen inscribant. Quod quidem ea consuetudine, & opinione vulgi receptum, vt is Granatam non existimetur vidisse, qui id non præstiterit. In eodem hoc monte Maurorum Regibus olim horti, vario herbarum ac florum genere, ad voluptatem & recreationem decenter vestiti, fuerunt, quorum nunc etiam satis manifesta supersunt indicia. Iuxta cisterna est publica, ALGIBE dicta, imbribus colligendis, à Romanis, quondam parata; In qua præterquam quod nullum omnino putredinis in commodum aqua sentiat, medicam etiam eandem esse, Hispani, longa sunt experientia docti, nam pota, ventris fluxum sedat. In latere eiusdem montis, edicula sacra est, multa antiquitate, & veneranda martyrum memoria, nobilis, LOS MARTYRES, vulgò, vbi putei & antra, in rupibus excisa, & scalpellis cauata videntur, quorum, vt supernè ingressus angustior, ita infernè latioris sunt spatij, in quæ Mauri Christianos, quos frequenti numero captiuos tenebant, & crudeliter tractabant, noctu protrudere, & funibus solebant demittere, quos, mancipiorum instar, diurnis conficiebant laboribus. Sempiternæ horum martyrum, quos Maurorum diuturna cruciauit tyrannis, memoriæ, sacellum hic edificatum est; potissimum verò, raræ pietatis Episcopo, qui multo tempore in squalido, tetroque carcere detentus, cum libertatis spe, priuatis, & his quidem longè maximis, sumptibus, muro, ex lapide viuo constructo, Granatensem urbem cinxisset, Maurum Granatæ Regem, quàm multorum Christianorum, ex misera seruitute, & captiuitate libertatem ac dimissionem, tantum optus mereretur, rogauit; Rex, trecentos libertate se donaturum, respondit, modò Episcopus in sua potestate maneret captiuus. Pius, ac religiosus Episcopus, communitati magis quàm priuato commodò studens, dum perpetuis cruciari carceribus, quàm solus (alijs permultis Christianis in summa seruitute degentibus) libertate frui maluit, diuturnum ac voluntarium martyrium, incolumitati multorum præposuit, & squalore tandem carceris enectus, ad felicem æternamque beatorum patriam emigravit. Is locus Hispanis MASMOROS dicitur.

Denique Arcis Granatensis porta ad viuum, eadem hac lamina exprimitur, per quam captus Maurorum Regulus IL RO CHICO, se, Granatam, & Arcem, Ferdinando Hispaniarum Regi tradens, exiuit. Et expugnati Granatensis Regni hanc sempiternam memoriam remanere postulauit, vt nemini post se hæc porta vnquam pateret. Quod à Ferdinando Rege, cuius celebrior, hæcerat memoria, facile impetrauit.

Itaque hæc porta, ab eo tempore semper clausa mansit, Et ne vnquam aperiretur, firmo propugnaculo, ante eam, talem in finem excitato prohibet.